

ВОЛТ ВІТМЕН

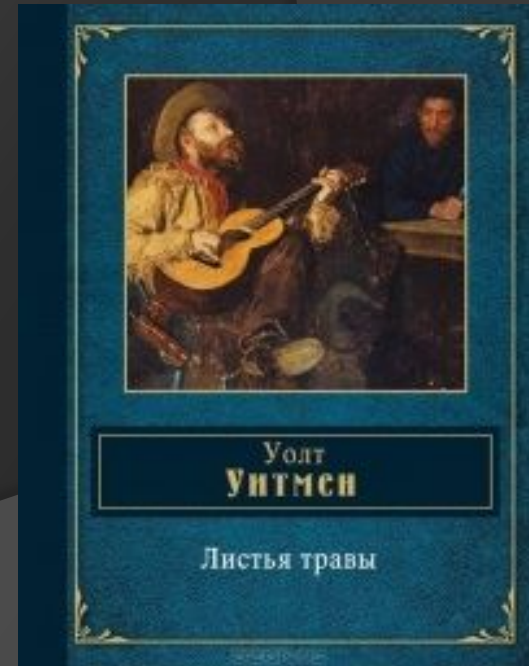
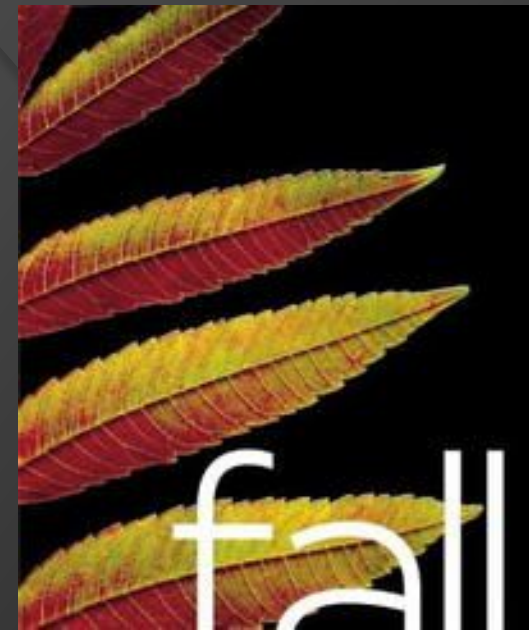
1819--1892

Збірка «Листя трави»

«Пісня про себе»

Поема

Переклав Д.

Себе я оспівую, себе я славлю,
І що прийнятне для мене, приймете й ви,
Бо кожний атом, що належить мені, і вам належить.
Я блукаю й кличу душу свою,
Нахиляюсь, блукаючи навмання, розглядаю літню травинку.
Мій язик, кожний атом крові моєї створені з цієї землі, з цього повітря;
Народжений тут від батьків, народжених тут від батьків, теж тут народжених,—
Я, тридцятисемирічний, цілком при здоров'ї, нині розпочинаю цю пісню
І сподіваюся не скінчити до смерті.
Вірування та школи без господаря,
Відступивши на хвильку, вдовольняються тим, що є, але не забуті,—
Їх прихищаю, правильні й хибні, хай говорять, як заманеться:
Природа без стриму сповнена сил первісних.

5

Душе моя, в тебе вірю, моє
друге Я не повинне
змалюватися до тебе, І ти не
повинна змалюватися до нього.
Побайдикуй на траві зі мною,
вивільни свій голос,
Не слова, не музика, не рими
потрібні мені, не звичаї,
не казання, хай навіть
найкращі,—
Лише люяння голосу твого
рокiтливого.

В цьому розділі помітний
містицизм

- ◉ *Внутрішній
монолог, з яким
Вітмен
звертається до
своєї душі*
- ◉ *Спочатку душа ніби
живе окремо від
тіла*

5

Пригадую, ми якимось лежали
такого ж прозорого літнього
ранку,
Ти притулилась головою мені
до стегон і легко повернулася
на мені,
Розкрила мені на грудях
сорочку і язиком припадала до
голого серця,
І вгору дотяглася до бороди, і
вниз — до самісіньких стіп.

Натуралізм
зображення

Десь узялись і вгорнули мене мир і
знання, що все на землі минуще,
І вже я знаю, що Божа рука — це моя
обітниця власна,
І вже знаю, що дух Божий — це брат мій
рідний,
І що всі чоловіки рожденні — теж мої
браття,
і всі жінки — сестри мої та кохані,
І що основа творіння — це любов,
І що незліченні стебла, прямі чи похилі,
в полях,
І брунатні мурахи в переходах своїх під
травою,
І лишайники моховиті сточених плотів, і
купи каміння,
і бузина, й дивина, і лаконос.

- ◎ Осяяння
- ◎ Всі – брати
- ◎ Всі рівні перед Богом

21

Я поет Тіла, і я — поет Душі,
Зі мною всі насолоди раю і всі муки
пекла зі мною,
Перше я прищеплюю та плекаю в
собі, друге — перекладаю
на мову нову.

Я поет жінки так само, як і чоловіка,
І кажу, що так само чудово жінкою
бути, як і чоловіком,
Кажу, що нема більшої величі, ніж
бути матір'ю людей.
Я пісню співаю розпросторення чи
то гордості;
Доволі ухилянь і вимолювання,
Я покажу, що розмір — це тільки
розвиток.

- ◎ 2 начала в людині
- ◎ Його поезія – всеохоплююча

21

Ти залишив позаду інших? Ти — президент?

То марниця, вони не лише наздоженуть тебе, а й підуть далі.

Я той, хто виходить, коли набирає сили
лагідна ніч,

Я гукаю до землі й до моря,
напівзанурених в ніч.

Притулися ближче, гологруда ноче,
міцніш пригорнись,

магнетична, живлюща ноче!

Ноче південних вітрів, ноче небагатьох
великих зірок!

Ноче — дрімотна, шалена, оголена
літня ноче!

- Матеріальне — не головне
- Відчуття єдності з природою
- Порівняння з жінкою

21

Усміхнися і ти, млосна, із диханням свіжим, о
земле!

Земле сонних і вологих дерев!

Земле погаслого заходу, земле гір, на
вершинах яких спочиває мла!

Земле склистих потоків місяця вповні,
позначених злегка блакиттю!

Земле світла і тіні, що скалками грають на
річці!

Земле перлистих хмар, що задля мене стали
яснішій чистіші!

Земле, з вигинами стрімкими, земле, вся в
яблуневому цвіті!

Усміхнися, бо йде твій коханець!

Ти, щедротна, мені любов віддала — і тобі
відповім я любов'ю!

О невимовна, шалена любове!

- Поетизація природи
- Порівнює природу з коханою жінкою
- Відчуває любов до всього навколо

**Я любив землю,
сонце, тварин, я зневажав
багатство. Я ділився з
усіма, хто б не попросив,
піклувався про калік,
віддавав свій заробіток
іншим. Ненавидів тиранів,
спреречався, не
рахуючись з Богом,
терпляче ставивися до
людей, не схиляв голови
ні перед чим відомим чи
невідомим... Хотів лише
того для себе, чого для
інших досягав...**

Волт Вітмен

**Ілюстрація В.Пивоварова до книги
К.Чуковського "Мій Вітмен"**

Размышляя о времени

Твое рождение от двух людей – отца и матери -
Не обезличивает тебя, а напротив – определяет твою
сущность.

То, что долго создавалось, претерпевая превращения,
наконец воплотилось в тебе.

Этим ты защищен от всего, что бы ни случилось.
Нити ткутся, челнок движется, рисунок повторяется вновь и
вновь.

Рождение и существование каждого из нас оправдано
мирозданием.

Оркестр жизни тщательно настроил свои инструменты,
Дирижерская палочка дает сигнал к началу .

Тот, кто так долго шел в ожидании, теперь дома.

Он один из тех, кто красив и счастлив,

Он один из тех, кто радуется, с кем достаточно всего лишь
быть рядом.

Домашнє завдання

- ⦿ Написати верлібри на тему
- ⦿ «Розмірковуючи про час, я...»

